

gjør den efter mit Die mere drakonisk eller ubekvæm, end den behøver at være. Jeg kan ganske vel forstaa, at det ærede Flertal, naar det har Frygt for, at der skulde anvendes Straamænd i Bryggerierne paa lignende Maade, som de have været anvendte i Pressen, paa enhver Maade søger at værne sig imod saadant. Men jeg har ikke den Tro, at det vil ske eller i det Hele taget lade sig gjøre ved Institutioner som Undergjæringsbryggerierne, og derfor er mit Syn ogsaa noget anderledes end det ærede Flertals. Jeg skal dog forinden vi slippe den Forhandling tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et Punkt, som forekommer mig at ville give Anledning til mange Bryderier, mange Anklager og Straffe, uden at derved egentlig opnaaes Noget; og det er med Hensyn til Oltcræerne. Det er fastsat i Loven, at Afgiften svares af en Tønne paa 144 Potter. Det er derfor ganske naturligt, at Bryggeren ikke vil belaste sig selv for en Afgift for 144 Potter, naar han kun udleverer f. Ex. 136 Potter, en almindelig Tønnes Størrelse. Og det er endnu mere rimeligt, at Oltcrænderne, Kunderne, ikke ville finde sig i at betale for mere end 144 Potter, naar der kun er 136, thi de maatte da betale ikke alene Afgiften, men ogsaa for mere Olt, end de fik. Følgen deraf tror jeg, at Alle kunne være enige i, vil være den, at Bryggerne og Kunderne ville fordrø, at Oltcræerne saa nær som mulig skulde holde 144 Potter og de smaa Træer i Forhold dertil; men det er umuligt at faae Træer, Jufstager, saa nøiagtige, at de alle holde netop det rigtige Maal. En saadan Nøiagtighed kan man overhovedet ikke kræve i den praktiske Verden; ja selv Guldmønt har en Tolerance i sin Vægt, og den meget omtalte Spiritusmaalcr har 1 pCt. Tolerance ned efter og op efter. Men Oltcræer have aldeles ingen Tolerance; ja snart en Jufstager er det Allerringeste større, end tilladt i Loven, om det kun er $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{8}$ Pot, foreligger der en Overstridelse, som, saavidt jeg kan skjønne, maa falde ind under en af Straffebestemmelserne i det Mindste med ca. 100 Kr. Nu er det imidlertid saaledes, at Oltcræernes Antal er saa stort, at en vidt dreven Nøiagtighed med Hensyn til deres Størrelse alene af den Grund ikke er let, men at den ogsaa af andre Grunde saa at sige ikke er mulig. Selv om det var muligt at faae dem nøiagtig laede fra Begyndelsen, vilde de efterhaanden blive for smaa, og efterhaanden som de trængte til Reparationer, vilde de ogsaa igjen let kunne blive lidt større, end de vare før. Jeg har i den Anledning talt med en af Landets dygtigste og største Bryggere for at høre hans

Mening om dette Tilfælde, og jeg tror, at det vil illustrere Banfælgigheden ved at gjen-nemføre disse Bestemmelser, uden at der til-lige opstaa urimelige Tilfælde, naar jeg gjengiver hans Svar til mig. Han sagde: Vi have en Aktale om ikke at holde Oltcræer større end 144 Potter — de smaa i Forhold dertil — og jeg betragter det som unfair at have større Oltcræer. En af mine Kolle-ger, som leverede Olt til en Oltcræer, havde imidlertid leveret ham større Oltcræer. Oltcræerhandleren havde afgivet den Beretning, at han havde tappet saa og saa mange flere Halvflaster ud af et Oltcræ, end der kunde svare til det rette Maal. Jeg foreholdt saa min Kollega denne hans Udfærd at holde større Oltcræer, men min Kollega svarede: Deres ere jo ogsaa for store. Jeg svarede: Det tror jeg ikke, og jeg vil bede Dem gjøre mig den Tjeneste at vise mig et eneste af mine Oltcræer, som er for stort; jeg vil sætte Pris derpaa; thi jeg betragter det som un-fair at have dem større, og jeg tror ikke, at jeg har et eneste, der er for stort. Kort efter viste min Kollega mig ikke et enkelt Træ, men et helt Bognmandslæs af mine Træer, som alle vare for store. Hvorledes var det gaaet til? Ja, det var mod hans bestemte Vidende og Villie. For store vare de imid-ler tid, og hvordan det var gaaet til, det var ikke saa lige at sige. Men man kjender af Erfaring, at Oltcræerhandleren ønsker at faae store Oltcræer, som muligt; Oltcræer eller Bryggerknægten, som bringer ham dem, ønsker at føie sin Kunde, og Bødleren, som laver Træerne om og reparerer dem, ønsker gjerne at føie Kuffen, og ad den Veie ere altsaa disse store Træer komne frem. Naar det nu ikke var en af Landets største og dygtigste Bryggere, som havde havt dette Tilfælde, kunde det ikke falde mig ind at fremdrage det; men det viser, hvor vanfælgigt det, selv i en af de bedst drevne Forretninger, kan være at holde sig nær til Stregen. Derfor synes det mig, at det vilde være urigtigt at dømme en saadan Mand for Besvigelse af Statskassen, og jeg kan ikke indse Andet, end at han falder ind herunder, naar han har sine Træer større end tilladeligt, og han alt-saa har angivet mindre til Skat, end han burde. Disse og flere andre Forhold gjøre, at jeg ikke turde anbefale dette Lovforslags endelige Vedtagelse, saaledes som det er; men jeg vil ikke lægge et Palmestraa i Veien for, at det kan blive vedtaget. Tvertimod vil jeg, i Forvisningen om, at det ikke bliver vedtaget ganske i den Form, hvori det her foreligger, endog stemme for dets endelige Vedtagelse her i Thinget af Hensyn til, at jeg anser det for absolut nødvendigt, at vi komme ud over